Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per Administrador el dg., 10/10/2010 - 09:00

2Re 5,14-17
2 Tm 2,8-13
Lc 17,11.19

"Apiadeu-vos de nosaltres"Els leprosos, legalment declarats impurs, per la seva malaltia de la lepra, són marginats i tinguts com a rebuig de la societat. Qui entra en relació amb ells contrau també impuresa. Però els deu leprosos del passatge evangèlic tenen una gran intuïció. Capten, des de la seva marginació, la manera de ser i d'actuar de Jesús. Capten el seu punt més sensible. Per això de lluny estant criden: "Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!"Aquells deu leprosos apel·len a la gran capacitat de compassió de Jesús. Intueixen que Jesús, no pot passar de llarg, no pot evadir-se del dolor de les persones. En principi, no demanen que els guareixi amb un poder especial, sinó que es deixi portar per la compassió. No el consideren com a un poderós taumaturg, sinó com a una persona profundament humana i compassiva. Bona pregària la seva!**"...es va prosternar i li donà gràcies"**Els deu van quedar nets, els deu van ser integrats a la vida normal de relació social, però només un va saber agrair la compassió, la guarició i la integració a una sana ciutadania. I l'agraïment l'expressa no amb un pur acte d'educació i delicadesa, sinó amb un profund acte de fe, tot prosternant-se als peus de Jesús. En definitiva, el seu agraïment va ser un acte de reconeixement que Jesús era Aquell a qui se li deu adoració: era Déu mateix!**"On són els altres nou?"**Només un estranger, un samarità, un dels considerats "heretges", mostra agraïment. Jesús no fa distinció de persones. Jesús guareix tothom que se li presenta. La compassió s'aboca sense fer distinció de persones. Però l'agraïment només surt d'aquelles persones de mirada neta i cor senzill que els fa conscients del do rebut i els fa agraïts al dador.**"La teva fe t'ha salvat"**I Jesús, el Senyor, no té límits en la seva generositat. A aquell samarità agraït li concedeix gràcia sobre gràcia. A més a més de la compassió, de la guarició i de la integració a la societat, li concedeix el do de la salvació; és a dir, una bestreta de la vida definitiva i plena. Això és el que en diem "salvació".**...i jo?**Avui podríem preguntar-nos: la meva pregària, és una pregària que neix de les meves febleses però amb una plena confiança posada en el bon cor i compassió del Senyor? Sé adonar-me dels dons que rebo contínuament d'una banda o altra? i, vinguin d' on vinguin, sé reconèixer-los i agrair-los com a vinguts del Senyor? Em pot passar que em sembli tan normal tenir el que tinc, que sembli tan natural rebre el que rebo cada dia, que no em senti mogut a agrair-ho a qui, en definitiva és l'origen de tot el que sóc, tinc i rebo.**Una acció de gràcies privilegiada**Omplim, doncs, de sentit el que expressarem en iniciar la pregària eucarística quan diem: "És realment just i necessari, és el nostre deure i la nostra salvació que sempre i en tot lloc, Pare sant, us donem gràcies". Fem-ho amb senzillesa i sinceritat. Fem-ho sobretot pel gran do de Déu que és Jesús, amb qui entrarem en comunió per mitjà del pa i el vi de la taula. Aquesta comunió l'haurem de fer extensiva a totes i a tots els qui pateixen i als marginats de la nostra societat.

ETIQUETES
AGRAÏMENT COMPASSIÓ MARGINACIÓ IMPURESA SALVACIÓ FE